

at man da stod lige over for Statskassens Krav med Mangel paa Midler til at foretage de Nedsættelser, som man maatte finde at være mere nødvendige.

Winther: Den Betragtning, som den ærede Minister gaar ud fra, idet han fravaader dette Lovforslag, kan jeg aldeles ikke give Medhold. Den ærede Minister vil jo se, at jeg kun har fremfat dette Forslag som et Nødmiddel, indtil der foreligger en gjennemgaaende Revision af Soldatlovgivningen, derfor kaldes det „en midlertidig Nedsættelse i Soldatgifterne“. Jeg maa tillade mig at spørge: Hvorfor skulde man ikke ved en fuldstændig Soldatrevision kunne komme til et helt andet Resultat med Hensyn til disse Artikler, som der her er gjort Forslag om at nedsætte Løden paa, uden derfor i mindste Maade at komme i Selvmobfigelse? Naar den ærede Minister paaberaaber sig to Afstemninger, der have fundet Sted her i Thinget angaaende Sukker og The, og mener, at det peger hen paa, at man her i Thinget ikke er villig til at gaa ind paa en Nedsættelse ved disse Artikler, saa forelaa Tilfældet jo slet ikke saaledes, som det foreligger i det Dieblit, der her gjøres Forslag fra min Side. Det er en Selvsølgelse, at naar man paa andre Punkter har givet større Lettelser for den ubemidlede Del af Befolkningen, kan man meget godt lægge Noget paa disse Poster. Der er, som den ærede Minister nævnte, en enkelt Artikel, nemlig Ost, og flere andre Artikler ere blevne nævnte af ærede Medlemmer, som egne sig til en meget stor Nedsættelse, og der vilde der altsaa gives en større Lettelse for den menige Mand, end der kan opnaas ved dette Lovforslag. Hvad er det, jeg vil med dette Lovforslag? Jeg vil have, at vi, førend den foreliggende fuldstændige Revision af Soldatlovgivningen foregaa, skulle kunne staa paa samme Standpunkt eller tilnærmelsesvis staa nærmere, end vi nu gjøre, ved det Standpunkt, som man stod paa i 1863, da vi havde alle Soldatgifterne under Behandling paa een Gang. Og det Forslag, som jeg her er fremkommen med, synes jeg, er Noget, som man godt kan vedtage uden at komme i Kollision med en almindelig Soldatlovgivning. Det kan ikke negtes, at det Forhold, der ved den almindelige Soldatlovgivning er fastsat mellem forskellige Slags Væver, er forrykket ved Krigstoldskatten, og det er denne Forrykkelse, som jeg vil bringe bort, førend man gaar til en almindelig Soldatreform. Dette forekommer mig, at være et aldeles rimeligt og fornuftigt Foretagende, navnlig naar man ser, at der Naar efter Naar lægges Hindringer i Veien for, at en almindelig Revision af Soldatloven kan foregaa. Derfor Regjeringen havde indbragt et Lovforslag om Soldatlovens Revision, var jeg ikke fremkommen med mit Forslag (Finansministeren: Det kan man ikke vide!), i hvert Tilfælde vilde jeg ikke være kommen

med det, med mindre det havde vist sig, at man heller ikke i Naar kunde overvinde de Banskfigheder, som stille sig i Veien for den store Reform. Det har nemlig altid været min Mening, at det var bedre, om man fik Noget end Intet, naar det, man fik, blot gik i den rigtige Retning. De Grunde, som den ærede Minister har anført mod mit Forslag, kan jeg ikke erkende for rigtige, og jeg maa fastholde mit Forslag og henvender mig atter til dem, der ville skaffe en mulig Lettelse for de ubemidlede Folk her i Landet ved at vedtage dette Forslag. Men naar man mener, at der er nogen Inkonsekvents i, at jeg ikke foreslaar hele Krigstoldskatten hævet, saa skal jeg gjerne være med, naar Sagen skrider videre frem, til at faae denne Klage fjernet, thi saa bliver jo mit Formaal endnu klarere naaet, end naar jeg blot bringer disse Artikler i Forslag. Men her gjælder det jo, som jeg før yttrede, at det er lettere at faae erstatte mellem 6 og 700,000 Rd., end 990,000 Rd. Deri ligger Forskjellen; men at der skulde være noget Principurigtigt i at foreslaa Krigstoldskatten hævet samtidig med, at man ved, at Thinget ved en almindelig Soldatreform mulig ikke vil tage Skatten bort paa de samme Punkter, som her er omtalt, kan jeg paa ingen Maade erkende, og jeg ser ikke heri nogen Grund til at frafalde mit Forslag eller til at være mindre varm for dets videre Fremme. Naar det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (Holm) udtalte, at han vilde være med til at bringe mit Forslag i Udvalg, saa vil jeg sige, at det er mig det Samme, hvilken Grund han har til at bringe det i Udvalg, naar han blot gjør det. Det er min Mening nu, som tidligere, at vi altså sent ere komne til at gjøre denne Retfærdighedshandling; men man har et gammelt Ord, som siger: Bedre sent, end aldrig, og derfor er det, at jeg i Naar paa nu er fremkommen med mit Forslag. Det forekommer mig heldigt over for den almindelige Soldatreform, at man har fetet de Ting af Veien, som ere til Hindrer for den klare Bedømmelse af Sagen i dens Helhed, saaledes som den gestaltede sig efter den grundige Behandling, den fik i 1863; thi det gaar mig med Hensyn til dem, der deltog i Forhandlingerne derom, ligesom det gik det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Sagd). Jeg tror, at der var meget mere erfarne Soldatmænd, der deltog i Vedtagelsen af Soldatreformen i Aaret 1863, end der vil komme til at vedtage den i Aaret 1874 her i Thinget. Jeg sigtede navnlig til, at det ærede Medlem mente, at det var Statsøkonomer, der vare langt større end Noget af dem, der havde havt Ordet i Dag, der havde været uenige med os. Jeg har dog en Lived om, at det ogsaa er sikkert for hans eget Vedkommende, at her ikke ogsaa har været overordentlig udmærkede Statsøkonomer i Dag, som netop have talt og forsvaret hans Standpunkt; men med Hensyn til mig og Enhver, der har talt